

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 maja 2022 roku

(żądanie i podstawa faktyczna pozwu)

1. Powód N. K. wystąpił przeciwko B. (...) Niestandardyzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu z siedzibą w G. z powództwem o zapłatę kwoty 14.090,49 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

2. W uzasadnieniu wskazał, że w 2008 roku został pokrzywdzony przestępstwem polegającym na wyłudzeniu kredytu przez osobę posługującą się jego danymi osobowymi. Pozwany skierował przeciwko pozwanemu pozew o zapłatę z tytułu niespłacenia uzyskanego przez nieustaloną osobę kredytu. Pozwany uzyskał tytuł wykonawczy, co doprowadziło do wyegzekwowania od powoda w drodze postępowania egzekucyjnego kwoty 12.757,94 zł na rzecz pozwanego oraz kwoty 1.332,55 zł tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego. Powód nie wiedział o postępowaniu sądowym, albowiem przebywał za granicą. Po złożonym sprzeciwie, postępowanie sądowe umorzono na skutek cofnięcia pozwu. Podstawę roszczenia co do pierwszej z kwot stanowił art. 410 §2 k.c., a co do drugiej art. 415 k.c. Zdaniem powoda kwota 1.332,55 zł stanowi szkodę wyrządzoną powodowi przez pozwanego. Pozwany wskazał, że roszczenie jest wymagalne od dnia 4 czerwca 2021 roku, tj. od dnia umorzenia postępowania sądowego wobec cofnięcia pozwu.

(pozew – k. 3-6)

(stanowisko pozwanego)

3. Pozwany w odpowiedzi na pozew uznał powództwo co do kwoty 12.757,94 zł oraz wniósł o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

4. Pozwany uznał powództwo w zakresie żądania zwrotu kwoty tytułem nienależnego świadczenia. Zaprzeczył jednak, aby wyrządził powodowi szkodę opiewającą na kwotę 1.332,55 zł. Wszczęta egzekucja była zasadna, gdyż pozwany nie wiedział o podrobieniu podpisu na umowie kredytu stanowiącej podstawę roszczenia. Powód nigdy nie wzywał pozwanego do zwrotu środków wyegzekwowanych w toku wszczętego postępowania egzekucyjnego. Pozwany przed otrzymaniem w dniu 4 maja 2021 roku pisma z Komendy Policji w K. z dnia 2 lipca 2020 roku nie był świadom braku podstaw do egzekwowania roszczenia od powoda.

(odpowiedź na pozew – k. 36-38)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

5. Dnia 12 września 2008 roku nieustalona osoba podając się za powoda N. K. zawarła z (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę kredytu nr (...) na zakup telewizora marki LG za kwotę 4.299,00 zł, a także kosztów związanych z zawarciem umowy – łącznie kwoty 4.797,99 zł.

(dowód: umowa z dnia 12 września 2008 r., k. 24-26)

6. Dnia 25 września 2008 roku na podstawie zawiadomienia powoda wszczęto dochodzenie o przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k.

(dowód: postanowienie z dnia 25.09.2008 r., k. 17-18)

7. Prowadzone dochodzenie zakończyło się wydaniem dnia 25 grudnia 2008 roku postanowienia w przedmiocie umorzenia postępowania wobec niewykrycia sprawy przestępstwa (art. 322 k.p.k.).

(dowód: postanowienie z dnia 25.12.2008 r., k. 19-19v.)

8. Dnia 5 grudnia 2017 roku Referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Elblągu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 9.882,79 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.292 zł z tytułu kosztów procesu. Dnia 16 stycznia 2020 roku nakaz zapłaty został zaopatrzony w klauzulę wykonalności

(dowód: kopia tytułu wykonawczego, k. 11)

9. Dnia 2 kwietnia 2020 roku powód zwrócił się e-mailem do pozwanego o udostępnienie kopii umowy kredytowej i dokumentów związanych z windykacją, wskazując, że istnieje prawdopodobieństwo popełnienia przestępstwa.

(dowód: e-mail z dnia 02.04.2020r. – k. 42)

10. Pismem z dnia 9 kwietnia 2020 roku pozwany poinformował powoda, że w przypadku podrobienia podpisu, należy złożyć zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, a następnie przesłać do (...) S.A. dokumenty potwierdzające zgłoszenie sprawy do organów ścigania. W piśmie wskazano, że podstawę odstąpienia od dochodzenia spłaty zadłużenia mogą stanowić tylko dokumenty potwierdzające sfałszowanie podpisu na umowie. Wskazano także o podstawie egzekucji, wskazując tytuł wykonawczy oraz poprzedniego wierzyciela.

(dowód: pismo z dnia 09.04.2020 r., k. 10-10v.)

11. Dnia 10 kwietnia 2020 roku powód e-mailem poinformował pozwanego, że sprawa zostanie zgłoszona na Policję.

(dowód: e-mail z dnia 10.04.2020 r., k. 43)

12. Dnia 3 czerwca 2020 roku powód – przez pełnomocnika (małżonkę) – wniósł o prawidłowe doręczenie nakazu zapłaty.

(dowód: pismo z dnia 03.06.2020 r., k. 15-15v.)

13. Dnia 2 lipca 2020 roku powód uzyskał zaświadczenie wydane przez K. Miejską w K. o umorzeniu postępowania z powodu niewykrycia sprawy przestępstwa.

(dowód: zaświadczenie z dnia 02.07.2020 r., k. 16)

14. Powód – przez pełnomocnika w osobie adwokata – złożył sprzeciw z dnia 5 stycznia 2021 roku od wydanego nakazu zapłaty. Do sprzeciwu dołączono postanowienie o wszczęciu, a także postanowienie o umorzeniu dochodzenia oraz zaświadczenie K. Miejskiej Polski w K..

(dowód: sprzeciw wraz z załączonymi do niego dokumentami, k. 12-14, k. 16-19)

15. W oparciu o ww. tytuł wykonawczy prowadzone było postępowanie egzekucyjne przeciwko powodowi. Dnia 19 stycznia 2021 roku Komornik wobec ukończenia egzekucji, przyznał pozwanemu jako wierzycielowi kwotę 900,00 zł tytułem zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym i obciążył powoda kosztami niezbędnymi do celowego prowadzenia egzekucji na kwotę 2.232,55 zł. W toku postępowania egzekucyjnego na rzecz pozwanego wyegzekwowano od powoda kwotę 12.757,94 zł.

(dowód: postanowienie z dnia 19.01.2021 r., k. 20-20v., wykaz z dnia 03.08.2021 r., k. 21)

16. Postanowieniem z dnia 19 marca 2021 roku Sąd Rejonowy w Elblągu przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kaliszu.

(postanowienie z dnia 19.03.2021 r., k. 23-23v.)

17. Postanowieniem z dnia 17 maja 2021 roku Sąd Rejonowy w Kaliszu umorzył postępowanie przeciwko powodowi wobec cofnięcia pozwu/

(dowód: postanowienie, k. 22)

Sąd zważył, co następuje:

18. Sprawa rozpoznawana była z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym (vide: postanowienie z dnia 7 lutego 2022 r., k. 28).

19. Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony.

20. Sąd uznał moc dowodową dokumentów w formie kopii. Mając na uwadze stanowiska stron, w tym brak sporu co do faktów, Sąd uznał, że przedstawiają wiarygodny dowód tego, że oryginały dokumentów zostały wytworzone w treści odpowiadającej kopii.

(rozstrzygnięcie, uznanie powództwa)

21. Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

22. W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował faktu, że kredyt zaciągnęła inna osoba aniżeli powód i w odpowiedzi na pozew uznał powództwo co do kwoty 12.757,94 zł.

23. W tej sytuacji zważyć należało, że w myśl art. 213 §2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Zachowało aktualność dotychczasowe orzecznictwo stwierdzające, że uznanie będące aktem dyspozytywnym o ograniczonym zakresie obejmuje zarówno okoliczności faktyczne, jak i podstawę prawną danej sprawy, tzn. zespół obowiązujących przepisów, na podstawie których sąd ma wydać rozstrzygnięcie (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1976 r., III CRN 232/76, OSNCP 1977, nr 5-6, poz. 101, z glosami: S. D., OSPiKA 1978, z. 3, poz. 50, A. S., OSPiKA 1978, z. 7-8, poz. 143 i J. M., PiP 1978, z. 10, s. 178 i n.).

24. Artykuł 213 §2 k.p.c. nie stanowi podstawy do badania i ustalania, czy będące przedmiotem uznania roszczenie rzeczywiście przysługuje stronie powodowej. Wyjaśnienie przyczyn skłaniających pozwanego do dokonania uznania z reguły pozwala na ocenę przesłanek skuteczności wyrażonego uznania, określonych w omawianym przepisie (vide: A. J., Kontrydktoryjność a poznanie prawy w procesie cywilnym w świetle zmian Kodeksu postępowania cywilnego, PS 1998, nr 10, s. 63). Uznanie powództwa powinno być – jak każda czynność procesowa - wyraźne oraz jednoznacznie określone i nienasuujące wątpliwości co do swej treści oraz zakresu, w jakim pozwany uznał żądanie pozwu. Następstwem skutecznego uznania powództwa jest wydanie wyroku uwzględniającego żądania pozwu bez przeprowadzenia postępowania dowodowego.

25. Sąd nie znalazł podstaw, które mogłyby uzasadniać, iż oświadczenie o uznaniu powództwa pozwanego do kwoty 12.757,94 zł było sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego lub miało na celu obejście prawa. Dokumenty przedłożone przez powoda pozwalają sądzić, iż jego roszczenie jest zasadne.

26. Mając zatem na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności – na mocy art. 213 § 2 k.p.c. w zw. art. 410 k.c. Sąd w punkcie I. wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12.757,94 zł. Uznanie powództwa nie obejmowało odsetek, o czym mowa w dalszej części uzasadnienia. W punkcie III. wyrokowi w tej części na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

(roszczenie o odsetki)

27. Mając na uwadze, że powód dochodził od pozwanego roszczenia odsetkowego od dnia 4 czerwca 2021 roku, zasądzenia kwoty 1.332,55 zł w związku z powstałą szkodą, a także kosztów procesu konieczne było poczynienie szerszych rozważań, dotyczących również roszczenia objętego uznaniem.

28. Sąd miał na uwadze, że dochodzenie w sprawie wyłudzenia kredytu na zakup telewizora (oraz związanych z tym kosztów) na szkodę (...) Bank S.A. Oddział w L. zostało umorzone postanowieniem z dnia 25 grudnia 2008 roku wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa. Jak podnosi się w doktrynie wskazanie w postanowieniu o umorzeniu postępowania przyczyny umorzenia określonej jako "niewykrycie sprawcy" może nastąpić, gdy stwierdzone zostało popełnienie przestępstwa, a jedynie nie wykryto jego faktycznego sprawcy (por. J. Skorupka (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Wyd. 5, Warszawa 2021). Jako dokument urzędowy przedmiotowe postanowienie korzysta z domniemania zgodności treści w nim wyrażonych z prawdą. Oznacza to, że po pierwsze – zostało popełnione przestępstwo stypizowane w art. 286 §1 k.k., a po drugie – tożsamość sprawcy nie została przez organy ścigania ustalona.

29. Jak wskazuje się w doktrynie kondycja związana z odpadnięciem podstawy prawnej świadczenia – *condictio causa finita* – zachodzi we wszystkich tych sytuacjach, kiedy podstawa prawna świadczenia istniała w chwili dokonania świadczenia, lecz po jego spełnieniu w sposób definitywny upadła. Podstawową różnicą pomiędzy tą postacią nienależnego świadczenia a *condictio indebiti* jest okoliczność, iż przy *condictio indebiti solvens* działa z zamiarem wykonania zobowiązania, które w rzeczywistości nie istniało już w momencie świadczenia, natomiast przy *condictio causa finita* zobowiązanie to pierwotnie istnieje, natomiast odpada dopiero po spełnieniu świadczenia. C. *causa finita* powstanie we wszystkich tych przypadkach, kiedy określone świadczenie spełnione zostało na podstawie orzeczenia sądu (w tym też i sądu polubownego) mającego walor prawomocności lub natychmiastowej wykonalności, które następnie zostało uchylone lub zmienione i doszło do oddalenia powództwa, odrzucenia pozwu czy umorzenia postępowania (vide: Edward Gniewek, Piotr Machnikowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, wyd. 7, 2016, podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r., IV CK 24/05, Legalis). W orzecznictwie wskazuje się, iż świadczenie spełnione na podstawie prawomocnego wyroku jest świadczeniem należnym, jednak późniejsze uchylenie lub zmiana tego wyroku powoduje zmianę charakteru dokonanego wcześniej świadczenia, które staje się świadczeniem nienależnym i podlega obowiązkowi zwrotu (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2005 r., 1 ACa 1062/05, LEX nr 186167).

30. W judykaturze wielokrotnie wskazywano, że należności ściągnięte w toku postępowania egzekucyjnego stanowią nienależne świadczenie i dłużnik może dochodzić ich zwrotu na podstawie przepisów o nienależnym świadczeniu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r., IV CK 24/05, L.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 sierpnia 2018r., V AGa 208/18, L.).

31. Roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia ma charakter bezterminowy. Zgodnie z regułą wyrażoną w art. 455 k.c., jeśli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Od tej chwili zatem kondycje stają się wymagalne (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 26 listopada 2009 r., III CZP 102/09, OSNC 2010, Nr 5, poz. 75 z glosą M. Warcińskiego, PS 2010, Nr 6, s. 101) i od tej chwili, jeśli żądanie opiewa na świadczenie pieniężne, przysługują odsetki za opóźnienie (art. 481 k.c.). W uchwale z dnia 26 listopada 2009 roku (III CZP 102/09, OSNC 2010, Nr 5, poz. 75) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia staje się wymagalne w terminie, w którym powinno być spełnione zgodnie z art. 455 k.c. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 8 lipca 2010 r. II CSK 126/10, L., a także z 18 czerwca 2014 r., V CSK 421/13, L. oraz z 8.6.2017 r., V CSK 577/16, L.).

32. Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy za chybione należało uznać twierdzenia powoda utożsamiające datę wymagalności roszczenia opartego o przepisy o nienależnym świadczeniu z datą prawomocności postanowienia o umorzeniu postępowania sądowego, w wyniku którego wierzyciel (pozwany) uzyskał tytuł wykonawczy stanowiący podstawę skutecznej egzekucji. Powód nie wezwał pozwanego do zapłaty. Nastąpiło to dopiero pozwem, doręczonym dnia 15 lutego 2022 roku (k. 46), a więc roszczenie w zakresie uznanego roszczenia

stało się wymagalne dopiero po upływie tygodnia – jako rozsądnego terminu do ustosunkowania się do roszczenia – tj. dnia 23 lutego 2022 roku.

33. W konsekwencji, na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. odsetki od zasądzonego świadczenia przysługiwały od dnia 23 lutego 2022 roku. Na podstawie tożsamyh przepisów w punkcie II. wyroku Sąd oddalił powództwo o zapłatę odsetek od dnia 4 czerwca 2021 roku do dnia 22 lutego 2022 roku.

(roszczenie o naprawienie szkody)

34. Przechodząc do roszczenia odszkodowawczego powoda Sąd wziął pod uwagę, że jako podstawę żądania zwrotu kosztów egzekucyjnych w kwocie 1.332,55 zł powód wskazał przepis art. 415 k.c., zgodnie z którym kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

35. W przypadku dochodzenia roszczeń z tytułu czynu niedozwolonego – zgodnie z ogólną zasadą rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) – na poszkodowanym spoczywa obowiązek udowodnienia następujących przesłanek: zdarzenia, za który ustawa czyni odpowiedzialnym określony podmiot, czyli czynu niedozwolonego; szkody; związku przyczynowego między czynem niedozwolonym a szkodą w tej postaci, iż szkoda jest jego zwykłym następstwem. Nadto, podkreślić należy, iż odpowiedzialność określona w art. 415 k.c. oparta jest na zasadzie winy. Jak podnosi się w doktrynie prawa cywilnego jako zawinione mogą być kwalifikowane wyłącznie zachowania bezprawne. Ustalenie bezprawności zachowania polega na zakwalifikowaniu czynu sprawcy jako zakazanego, na podstawie norm określonych przez system prawny. Ustawodawca w przepisie art. 415 k.c. nie wskazuje zakresu tych norm. Za bezprawne należy kwalifikować przede wszystkim czyny sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego. Mogą to być normy prawa cywilnego lub jakiegokolwiek innej gałęzi prawa, jeżeli ustanawiają obowiązki o charakterze powszechnym, a nie tylko w ramach stosunku prawnego łączącego strony (por. Adam Olejniczak [w:] A. Kidyba (red.) Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część ogólna, Lex/el. 2010).

36. W niniejszym przypadku nie sposób uznać, aby zachowanie wierzyciela było bezprawne i zawinione.

37. W przedłożonej korespondencji powód nie poinformował pozwanego o umorzeniu dochodzenia, a w e-mailu z dnia 2 kwietnia 2020 roku wskazał jedynie, że istnieje prawdopodobieństwo popełnienia przestępstwa (k. 42). W e-mailu z dnia 10 kwietnia 2020 roku powód poinformował pozwanego, że sprawa dopiero zostanie zgłoszona Policji (k. 43). Powód nie poinformował o wcześniejszym umorzeniu dochodzenia, utwierdzając pozwanego w przekonaniu, że powód dopiero podejmie stosowne kroki prawne. Z kolei, wcześniej pozwany (vide: pismo z 09.04.2020r.) informował o konieczności złożenia stosownych dokumentów celem wykazania, że kredyt został uzyskany przez osobę trzecią w wyniku popełnienia przestępstwa. Jednocześnie pozwany wskazał powodowi tytuł wykonawczy (przesłał kopię nakazu), a także dane komornika, umożliwiając powodowi podjęcie niezwłocznie obrony (w tym złożenia sprzeciwu wraz z wnioskiem o zabezpieczenie). Dokumenty, o jakich mowa w piśmie z dnia 9 kwietnia 2020 roku zostały dołączone do sprzeciwu z dnia 5 stycznia 2021 roku (k. 13v). Powód nie wykazał, a na nim spoczywał ciężar wykazania przesłanek odpowiedzialności deliktowej pozwanego, że już wcześniej poinformował pozwanego o umorzeniu dochodzenia i ten miał świadomość, że postępowanie rozpoznawcze i egzekucyjne (na podstawie nakazu zapłaty) toczy się przeciwko niewłaściwej osobie. Egzekucja zakończyła się w dniu 19 stycznia 2021 roku, a więc kilka dni po sporządzeniu sprzeciwu (z dowodów nie wynika data złożenia sprzeciwu). Jednak zważywszy na obieg korespondencji należy wątpić, by przed zakończeniem egzekucji został pozwanemu doręczony odpis sprzeciwu wraz ze stosownymi dokumentami o umorzeniu dochodzenia, a w każdym razie tej okoliczności powód nie wykazał. Sąd uznał, że powód nie wykazał ani bezprawności postępowania pozwanego ani też jego winy.

38. W judykaturze można spotkać pogląd prawny, że postępowanie egzekucyjne jest niecelowo wszczęte, jeżeli już w chwili złożenia wniosku egzekucyjnego czynności podejmowane przez komornika nie mogły doprowadzić do zrealizowania obowiązku objętego tytułem wykonawczym, zaś wierzyciel jeszcze przed złożeniem wniosku egzekucyjnego mógł się o tym dowiedzieć i nie składać wniosku egzekucyjnego. Taka sytuacja zachodzi ewidentnie, gdy wierzyciel wnosząc powództwo podaje niewłaściwy bądź nieaktualny adres zamieszkania pozwanego, co prowadziło do domniemania doręczenia w trybie art. 139 k.p.c. i uprawomocnienia się nakazu zapłaty w rzeczywistości bez wiedzy

dłużnika. O ile nie można przypisać wierzycielowi celowego działania to jednak, co najmniej niedbalstwo, które nie może obciążać ani dłużnika, ani Komornika poprzez pozbawienie go wynagrodzenia za prowadzoną egzekucję (vide: postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 31 lipca 2014 r., II Cz 932/14, L.). Jednak, w niniejszej sprawie tytuł wykonawczy został zrealizowany przed umorzeniem postępowania, więc nawet w oparciu o powyższą wykładnię nie sposób uwzględnić powództwa w omawianym zakresie dotyczącym kosztów egzekucji.

39. Z powyższych przyczyn Sąd w punkcie II. wyroku na podstawie art. 415 k.c. a contrario oddalił powództwo o zapłatę kwoty 1.332,55 zł z uwagi na brak zawinienia po stronie pozwanej.

(rygor natychmiastowej wykonalności)

40. W pkt III wyroku Sąd na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. nadał rygor natychmiastowej wykonalności wyrokowi w pkt I. w zakresie, w jakim pozwany uznał powództwo.

(koszty procesu)

41. Orzekając w przedmiocie kosztów procesu Sąd zważył, że prawo pozwanego do zwrotu kosztów mimo uwzględnienia powództwa będzie uzależnione od jednoczesnego spełnienia dwóch przesłanek, tj. gdy nie dał on powodu do wytoczenia sprawy i przy pierwszej czynności procesowej uznał powództwo. Częściowe uznanie powództwa skutkować może zastosowaniem omawianego przepisu w sytuacji, gdy tylko ta część została zasądzona. Pozwany nie daje powodu do wytoczenia powództwa, o ile jego postawa wskazuje, że strona powodowa wzywając go do zapłaty uzyskałaby zaspokojenie roszczenia bez wytoczenia powództwa. Uznanie powództwa w warunkach art. 101 k.p.c. nie wymaga jednoczesnego spełnienia świadczenia. Jeżeli zobowiązanie ma charakter terminowy, to pozwany wie o roszczeniu powoda i nawet bez wezwania powinien spełnić świadczenie w terminie. Uznanie powództwa nie zwalnia go od obowiązku uiszczenia odsetek za opóźnienie jak i od poniesienia kosztów (vide: Elwira Marszałkowska-Krześ, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, 2020). W zakresie kwoty 12.757,94 zł pozwany nie był wzywany wcześniej do zapłaty, a roszczenie ma charakter bezterminowy, nadto pozwany uznał powództwo w odpowiedzi na pozew, a więc przy pierwszej czynności w sprawie. Z kolei, w zakresie kwoty 1.332,55 zł powództwo nie zostało wykazane.

42. W konsekwencji, co do części uznanego roszczenia na podstawie art. 101 k.p.c., a w pozostałym zakresie na podstawie art. 98 k.p.c. Sąd zasądził od powoda całość poniesionych przez pozwanego kosztów procesu, na co składało się wynagrodzenie kwalifikowanego pełnomocnika w osobie adwokata w wysokości odpowiadającej stawce minimalnej ustalonej w oparciu o §2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.) – 3.600 zł. Na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c. Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.